

РЕШЕНИЕ

№ 3914

гр. София, 20.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Ина Бр. Маринова

при участието на секретаря Мария Б. Тошева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20251100502406 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД срещу решение № 220998/05.12.2024 г. по гр.д. № 38161/2024 г. по описа на СРС, 53 състав, с което на основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 36 от Закона за адвокатурата, във вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 422 ГПК във вр. с чл. 86 ЗЗД е признато за установено, че жалбоподателят дължи в полза на ищеца И. Д. И. сумите, както следва: сума в размер на 4750 лв., представляваща сбор от пет неизплатени месечни възнаграждения по договор за текуща правна помощ № Г-01/02.09.2022 г., съответно за месеците септември, октомври, ноември, декември 2023 г. и януари 2024 г., ведно със законната лихва, считано от 21.02.2024 г. до окончателно изплащане на вземането, както и мораторните лихви за периода на забава по отделните периодични задължения до подаването на заявлението, съответно за месеците септември с падеж 20.10.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 43,49 лв., октомври с падеж 20.11.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 32,76 лв., ноември с падеж 20.12.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 22,37 лв. и декември с падеж 20.01.2024 г. до 20.02.2024 г. в размер на 11,28 лв.

Жалбоподателят – МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД, твърди, че решението

е неправилно. Счита, че ищецът не е доказал да е изпълнил надлежно задълженията си по сключения между страните договор за текуща правна помощ, имащ характер на договор за изработка, поради което няма право на претендираното възнаграждение за исковия период. Ето защо, моли обжалваното решение да бъде отменено и исковите да бъдат отхвърлени. Претендира разноските.

Ответникът по жалбата – И. Д. И., оспорва жалбата, като моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от И. Д. И. с искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 36 ЗА, вр. чл. 86 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД дължи в полза на ищеца сумите, както следва: сума в размер на 4750 лв., представляваща сбор от пет неизплатени месечни възнаграждения по договор за текуща правна помощ № Г-01/02.09.2022 г., съответно за месеците септември, октомври, ноември, декември 2023 г. и януари 2024 г., ведно със законната лихва, считано от 21.02.2024 до окончателно изплащане на вземането, както и мораторните лихви за периода на забава по отделните периодични задължения до подаването на заявлението, съответно за месеците септември с падеж 20.10.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 43,49 лв., октомври с падеж 20.11.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 32,76 лв., ноември с падеж 20.12.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 22,37 лв. и декември с падеж 20.01.2024 г. до 20.02.2024 г. в размер на 11,28 лв.

Ищецът – И. Д. И., твърди, че в качеството му на адвокат е осъществявал правна услуги в полза на ответника МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД по договор за текуща правна помощ № Г-01/02.09.2022 г. Сочи, че в периода от м.09.2023 г. до м.01.2024 г. е изпълнявал договора, поради което има право на възнаграждение, което възлиза на сумата в размер на 950 лв. на месец, сумата в общ размер на 4750 лв. В производството по ч.гр.д. № 10421/2024 г. по описа на СРС, 53 състав, по заявление на И. Д. И. е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 04.04.2024 г. за процесните суми, срещу която в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК длъжникът МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД е подал възражение. Ето защо, предявява посочените по-горе искове.

С обжалваното решение исковите са уважени изцяло.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

За преценка правилността на решението съдът съобрази от фактическа и правна

страна следното:

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 36 ЗА в тежест на ищеца е да докаже, че между страните е сключен договор за текуща правна помощ № Г-01/02.09.2022 г., в изпълнение на който ищецът е осъществявал текуща правна помощ в процесния период по договорения начин, за което ответникът дължи възнаграждение за периода от м.09.2023 г. до м.01.2024 г. в общ размер на 4750 лв.

Не се спори, че между страните е сключен договор за текуща правна помощ № Г-01/02.09.2022 г., съгласно който ответникът, в качеството на възложител, е възложил на ищеца, в качеството на изпълнител, да извършва устни и писмени правни консултации по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗА – чл. 1, ал. 1 от договора. Договорено е, че възложителят може да възлага на изпълнителя да защитава интересите на възложителя по предадени му за водене граждански, административни, наказателни, изпълнителни и други дела в различни съдебни инстанции, по които възложителят е страна – чл. 1, ал. 2 от договора. Срокът на договора е 36 месеца от подписването му (чл. 2 от договора). Договореното възнаграждение е в размер на 950 лв. на месец за дейностите по чл. 1, ал. 1 от договора (устни и писмени правни консултации по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗА). Съгласно чл. 3, ал. 2 от договора, дължимостта на възнаграждение е обусловена от поемането на ангажимент за извършване на договорените услуги, без да е необходимо изрично поискване на конкретни услуги през текущия месец. На основание чл. 3, ал. 4, за процесуално представителство във връзка с възложени дела, страна по които е възложителят, се дължи отделно възнаграждение.

В чл. 4, ал. 1, т. 1 от договора е конкретизиран предметът на същия, като са изброени възможните правни консултации, които изпълнителят следва да дава на възложителя, а именно – постоянни юридически консултации, необходими за текущата дейност на възложителя; изготвяне на проекти за заповеди и актове на възложителя, юридическо оформяне и прецизиране на проекти за други документи и оферти; юридически консултации по документи и оферти, изпратени от трети лица до възложителя; изготвяне на правни анализи по определени от възложителя проблеми; изготвяне на справки за действащи в страната нормативни актове; осъществяване на непосредствени юридически консултации на възложителя по време на водене на преговори; изготвяне на проекти за договори и свързаните с тях допълнителни споразумения и др., свързани с дейността на възложителя; изготвяне на становища по законосъобразността на актовете, свързани с възникване, изменение и прекратяването на трудовите правоотношения; съдействие при изготвянето на документи, свързани с работата на съвета на директорите; съдействие за законосъобразно провеждане на обществени поръчки.

Изпълнителят има задължение да отчита ежемесечно извършената от него дейност, в случай че е възлагана такава, с издаването на съответния документ – писмен отчет, въз основа на който възложителят извършва плащането на уговореното в договора възнаграждение.

Не се спори между страните, че в процесния период - месеците септември, октомври, ноември, декември 2023 г. и януари 2024 г., нито възложителят е възлагал, нито изпълнителят е изпълнявал дейностите по чл. 1, ал. 1 от договора - устни и писмени правни консултации по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗА.

В тази връзка, основният спорен по делото въпрос е във връзка с тълкуването на договора относно основанието за дължимост на договореното ежемесечно възнаграждение и по-конкретно дали същото се дължи винаги, независимо налице е извършване на някаква дейност от страна на изпълнителя, или същото се дължи само срещу предоставени правни услуги, предмет на договора.

В тази връзка, на основание чл. 36, ал. 1 и ал. 2 ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на възнаграждение за своя труд, като размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Доколкото в самия договор е посочено, че същият има за предмет предоставянето на устни и писмени правни консултации по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗА от страна на изпълнителя, в качеството му на адвокат, следва да се приеме, че възникналото между страните правоотношение касае престирането на труд от страна ищеца като адвокат по смисъла на чл. 36, ал. 1 ЗА, за който труд адвокатът има право на възнаграждение, уредено в договора. Следователно, няма как да се приеме за правилен изводът, формиран в обжалваното решение, че възнаграждението по договора е дължимо само за поетия ангажимент от страна на ищеца да предоставя правни услуги в полза на ответника. В тази връзка, поетият ангажимент е обусловен от наличието на облигационно отношение между страните, докато дължимостта на възнаграждението е обусловена от конкретното изпълнение на задълженията по договора - предоставянето на устни и писмени правни консултации по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗА от страна на изпълнителя, в качеството му на адвокат.

Посоченият извод следва, от една страна, от естеството на сключения договор, уреждащ вида на правната услуга, предоставяна от ищеца, в качеството му на адвокат, и възнаграждението, дължимо за същата, както и от конкретните договорености между страните. Както беше посочено, съгласно чл. 4, ал. 1, т. 5 от договора, основание за плащане на дължимото ежемесечно възнаграждение е наличието на изпълнение на задълженията на изпълнителя да предоставя правни услуги, за което освен това следва да представя и писмен отчет (при наличието на възлагане на такива) на възложителя, както и от самия предмет на договора, съгласно чл. 1, ал. 1 от същия – извършване на устни и писмени правни консултации срещу възнаграждение (в този смисъл е и

решение № 94/20.04.2021 г. по гр.д. № 2752/2020 г. на ВКС, I V ГО, цитирано в обжалваното решение на СРС).

Друг извод не следва и от чл. 3, ал. 2 от договора, съгласно който възнаграждението е дължимо за поето задължение за готовност да се грижи за работите на възложителя (за поет ангажимент), без да е необходимо изрично поискване на конкретни услуги през текущия месец. На първо място, цитираният текст на договора гарантира заплащането на възнаграждение за извършената работа, дори и да не е било налице изрично възлагане от страна на възложителя, а не дължимост на възнаграждение само поради наличието на договор, без изпълнителят да е изпълнил каквото и да е било през съответния месец. На следващо място, посочената договореност противоречи на предмета на самия договор, тълкуван във връзка и с разпоредбата на чл. 36 ЗА, както и с предпоставките, при които е дължимо възнаграждението, уговорени в чл. 4, ал. 1, т. 5 от договора, а именно – ежемесечно изпълнение на задълженията на изпълнителя да предоставя устни и писмени правни консултации по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗА, изброени примерно в чл. 4, ал. 1, т. 1 от договора.

Както беше посочено, по делото нито се твърди, нито се доказва изпълнителят да е предоставял правни консултации под каквото и да е форма на възложителя за периода от м.09.2023 г. до м.01.2024 г., поради което няма право на претендираното от него възнаграждение.

Ето защо, главният иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 36 ЗА и обусловеният от него иск с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД се явяват неоснователни.

Във връзка с изложеното обжалваното решение следва да бъде отменено и исковете следва да бъдат отхвърлени.

По разностите:

Предвид изхода от обжалването, в полза на въззивника следва да се присъди сумата в размер на 96,60 лв. – разноски за въззивното производство.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 220998/05.12.2024 г. по гр.д. № 38161/2024 г. по описа на СРС, 53 състав, с което на основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 36 от Закона за адвокатурата, във вр. с чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 422 ГПК във вр. с чл. 86 ЗЗД е признато за установено, че МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД дължи в полза на

ищеца И. Д. И. сумите, както следва: сума в размер на 4750 лв., представляваща сбор от пет неизплатени месечни възнаграждения по договор за текуща правна помощ № Г-01/02.09.2022 г., съответно за месеците септември, октомври, ноември, декември 2023 г. и януари 2024 г., ведно със законната лихва, считано от 21.02.2024 до окончателно изплащане на вземането, както и мораторните лихви за периода на забава по отделните периодични задължения до подаването на заявлението, съответно за месеците септември с падеж 20.10.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 43,49 лв., октомври с падеж 20.11.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 32,76 лв., ноември с падеж 20.12.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 22,37 лв. и декември с падеж 20.01.2024 г. до 20.02.2024 г. в размер на 11,28 лв., както и в частта, с която ответникът МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД е осъден да заплати в полза на ищеца И. Д. И. сумата в размер на 194,38 лв., представляваща разноси по заповедното и исковото производство, и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от И. Д. И., ЕГН *****, срещу МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД, ЕИК 201509714, искове с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 36 ЗА, вр. чл. 86 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че ответникът МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД дължи в полза на ищеца И. Д. И. сумите, както следва: сума в размер на 4750 лв., представляваща сбор от пет неизплатени месечни възнаграждения по договор за текуща правна помощ № Г-01/02.09.2022 г., съответно за месеците септември, октомври, ноември, декември 2023 г. и януари 2024 г., ведно със законната лихва, считано от 21.02.2024 до окончателно изплащане на вземането, както и мораторните лихви за периода на забава по отделните периодични задължения до подаването на заявлението, съответно за месеците септември с падеж 20.10.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 43,49 лв., октомври с падеж 20.11.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 32,76 лв., ноември с падеж 20.12.2023 г. до 20.02.2024 г. в размер на 22,37 лв. и декември с падеж 20.01.2024 г. до 20.02.2024 г. в размер на 11,28 лв.

ОСЪЖДА И. Д. И., ЕГН *****, да заплати в полза на МЦ ПСАГБАЛ „Света София“ ЕООД, ЕИК 201509714, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 96,60 лв. – разноси за въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____